

אברם קדאברם

בחמש הגיעו שני אנשים מההוצאה לפועל. אחד מהם, שמן ומזיע, בחץ את החפצים בבית ומילא טפסים. השני נשען על המקרר ולעס מסטיק.

"הסתבכת קשה, אה?" הוא אמר לאברם.

"לא", נד אברם בראשו, "לא אני, חבר. אני חתום לו על הערכות." "ערכות, אה? אז הסתבכת קשה," אמר האדיש ופתח את דלת המקרר. "אפשר?" הצביע על בקבוק קולה פתוח.

"תיקח," אמר אברם, "תיקח, יש גם פירות במגירה למטה. תאכל, ככה הוא יהיה יותר קל כשתוריד אותו למטה."

"וואלה, לא חשבתי על זה," אמר האדיש ושתה ישר מבקבוק הפלסטיק. "זה בלי גזים," ציין באכזבה. "קאופמן," אמר לשמן שנכנס בדיוק למטבח, "רוצה קצת קולה, אה?"

"בחיין, נסים, עזוב אותי מקולה," התרגז השמן, "אתה לא רואה שאני עובד?"

"לא צריך," אמר נסים ולקח עוד לגימה.

השמן ניגש אל אברם: "תגיד, כמה אינטשים זה המסך?"
 "מסך? איזה מסך?" שאל אברם, מבולבל.
 "מסך, המסך של הטלוויזיה, זאתי בקרטון בחדר-שינה," אמר
 השמן בחוסר סבלנות.
 "הטלוויזיה? עשרים ושתיים אינטש. אבל אל תגעו בה, היא לא
 שלי, זה מתנה לאמא שלי. שבוע הבא יש לה יומולדת שישים, בחמש
 עשרה לחודש."
 "אתה קנית אותה?" חקר השמן.
 "כן, אני אבל.."
 "חבר," אמר השמן וטפח לאברם על הכתף ביד מזיעה, "מי שלא
 מסוגל לשלם חובות יותר טוב שלא יקנה מתנות."
 השמן יצא מהחדר. העובד האחר תקע באברם מבט עצוב. "איזה
 מעליב זה לא להביא לאמא מתנה, ועוד ליומולדת שישים," אמר
 בקולו המונוטוני.
 אברם לא ענה.
 "הסתבכת אה?" אמר שוב האדיש אחרי כמה דקות של שקט.
 השמן חזר למטבח: "חבר, בוא אתי רגע לסלון."
 אברם הלך אחרי השמן למרפסת, שם עצר השמן ליד ארגז הקסמים
 הענק. "מה זה?" שאל השמן.
 "זה ארגז הקסמים שלי," אמר אברם.
 "קסמים," צמצם השמן את עיניו כחשדנות, "מה זאת אומרת
 קסמים?"
 "הקסמים שאני מופיע אתם," אמר אברם. "אני קוסם ובארגז יש
 את הציוד שלי."
 "וואלה!" התלהב האדיש שנגרר אחריהם למרפסת. "כל הזמן
 חשבתי שאתה נראה לי מוכר ולא ידעתי מאיפה. אתה אברם קדאברם,
 הקוסם הזה שמופיע בתוכניות הילדים עם המתולתל עם הכלב. כל
 שבוע אתה מלמד איך עושים קסם, נכון? הבן שלי מת עליך. כל היום
 הוא רק..."
 "הציוד הזה שווה הרבה כסף?" קטע אותו השמן.

"בשבילי הוא שווה המון, יותר מכסף," אמר אברם, "אבל בשביל מישהו אחר..." אברם משך בכתפיו.

"את זה אני אחליט," אמר השמן. "תפתח אותו."

אברם פתח את הארגז, והחל להוציא ממנו כל מיני דברים. מטפחות, ממחטות, מטות, צנצנות וקופסאות עץ.

"מה זה?" שאל השמן והצביע על תיבת עץ בגודל בינוני, שעל המכסה שלה היתה חרוטה תמונה של דרקון יורק אש.

"אני אראה לך," אמר אברם ונעץ בשמן מבט משועשע. "זה קסם, לחש, ניגב את האבק מכובע הצילינדר השחור וחבש אותו על ראשו, "קסם מארץ הקסמים." קדאברם ניגש לשעון־רדיו שהיה מונח על המזנון, ניתק אותו מהחשמל ושם אותו בתיבה. "הוקוס־פוקוס," אמר ונקש על המכסה פעמיים באחד המטות ששלף מהארגז. הוא פתח שוב את התיבה. התיבה היתה ריקה. נסים שרק בהערכה.

"תחזיר את השעון הזה מיד! אבל מיד, אתה שומע?" צעק השמן ונופף מול פניו של אברם באחד הטפסים שבידו. "הוצאתי עליו כבר קבלה."

קדאברם חייך ופתח שוב את התיבה, בתוכה היתה מונחת גלימה שחורה. קדאברם הניח את הגלימה על ידו והלך לחדר השינה.

"אל תעצבן אותי חבר, אתה שומע? תחזיר את השעון תיכף ומיד!" צווח השמן שנשרך אחריו.

קדאברם פרש את הגלימה על קופסת הקרטון שבה היתה מונחת הטלוויזיה שקנה לאמו.

"מה אתה חושב שאתה עושה?" התרגז השמן. קדאברם הביט בו ישר בעיניים: "אללה קאזאם אללה קאזום," לחש, ומשך את הגלימה בפתאומיות. הקרטון נותר במקומו. השמן נשם לרווחה. קדאברם פתח את מכסה הקרטון בעזרת קצה המטה שאחז בידו. הקרטון היה ריק. נסים, שהציץ מאחורי כתפו של השמן, מחא כפיים בהתלהבות.

"עכשיו באמת הגזמת," אמר השמן. "תדע לך חבר, שמה שעשית זה עבירה פלילית, זה בדיוק כמו גניבה. אתה שומע אותי? עכשיו אני הולך לדווח על זה למשטרה. עכשיו, אתה שומע?"

השמן יצא מהחדר וטרק אחריו את הדלת.
 "זה היה מדהים, ממש מדהים," התלהב נסים, "אבל תדע לך,
 הקאופמן הזה נבלה, הוא באמת ילך למשטרה."
 "לא נורא," אמר אברם וגרר את הטלוויזיה מחוץ למחבואה מתחת
 למיטה. "יקח לו לחזור עם המשטרה לפחות חצי שעה, מספיק זמן
 בשביל להעביר את זה לבית של ההורים." נסים עזר לאברם להרים
 את הטלוויזיה.
 "תודה," אמר אברם.

"תמסור לאמא שלך יומולדת שמח גם ממני, אה? אפילו שאני לא
 מכיר אותה." אברם הנהן בראשו ויצא מהחדר.
 "הי, אברם," צעק אחריו נסים, שכבר היה בדלת הדירה. אברם
 עצר והסתובב. בקצה המסדרון עמד נסים חבוש בכובע הצילינדר
 ומחזיק את המטה תחת בית שחיו. "תראה מה מצאתי," נופף לאברם
 בחבילת הטפסים שהשמן מילא. "קאופמן שכח את זה כאן." נסים
 מעך את כל הטפסים לכדור קטן ודחס אותו לכף יד ימינו המאוגרפת.
 "אללה קאזאם, אללה קאזום," לחש, ונגע עם המטה באגרוף הקפוץ.
 הוא פתח את כף היד המאוגרפת. הטפסים נעלמו. "טאדאם!" קרא
 נסים, הסיר את הצילינדר מראשו והשתחוה.